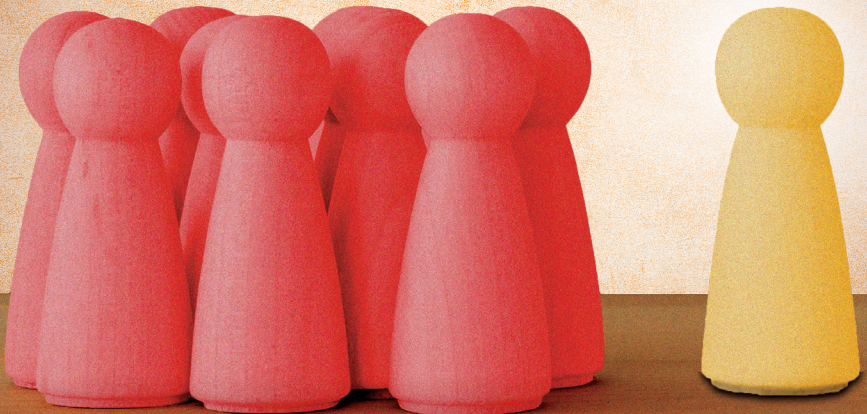

Simo Grönroos

VÄHEMMISTÖKSI OMASSA MAASSAAN?

MAAHANMUUTTO, MONIKULTTUURISUUS JA VÄESTÖNMUUTOKSET

SUOMEN PERUSTA

Simo Grönroos toimii Suomen Perusta -ajatuspajan toiminnanjohtajana ja on väitellyt filosofian tohtoriksi historian alalta.

ISBN 978-952-7145-89-0 (painettu)

ISBN 978-952-7145-90-6 (pdf)

SISÄLTÖ

Esipuhe.....	4
Vaiettu siirtolaiskriisi	6
Monikulttuurisen Suomen koelaboratorio.....	10
Integraatio vai kolonisaatio?.....	13
Väestönvaihdoksia eilen ja tänään.....	17
Miksi väestönvaihdosta väitetään salaliittoteoriaksi?.....	22
Tie enemmistöstä vähemmistöksi.....	25
Miksi massamaahanmuuttoa edistetään?.....	34
Väestökello tikittää.....	44
Lähteitä ja kirjallisuutta.....	46

ESIPUHE

Suomessa asuvan maahanmuuttajataustaisen väestön määrä kasvaa eksponentiaalisesti. Samaan aikaan suomalaisten syntyvyys on ennätysalhaista. Maahanmuuttajataustaisia ihmisiä oli Suomessa kymmenen vuotta sitten 300 000 henkeä. Nyt heitä on jo 600 000. Nykyisellä maahanmuuton volyyymillä määrä jälleen kaksikertaistuu seuraavan kymmenen vuoden aikana reilusti yli miljoonaan.

Maahanmuutto muuttaa samalla Suomea nopeammin kuin koskaan. Asiasta ei kuitenkaan käydä julkista keskustelua, vaikka vieraskielisen väestön määrän nopea kasvu ja väestöpohjan muuttuminen monikulttuurisemmaksi ovat huomattavasti olenaisempia kysymyksiä kuin mikään veropoliittinen ratkaisu, sote tai taksiuudistus tai Suomen jäsenyys missään kansainvälisessä järjestössä.

Asia onkin aikamme suurin tabu, jonka esille nostamista kahdetaan niin paljon, että siitä puhuminen ja varsinkin kehityksen kutsuminen väestönvaihdoksi leimataan helposti jonkinlaisiksi salaliittoteoriaksi.

Käsissäsi olevassa teoksessa pyritään tuomaan tiiviissä ja helposti omaksuttavassa muodossa esiin perustiedot siitä, miten nopeasti maahanmuutto muuttaa Suomen väestöpohjaa ja miten tämä kehitys vaikuttaa suomalaiseen yhteiskuntaan.

Asiaa avataan sekä tilastojen että historiasta ja eri puolilta maailmaa haettujen esimerkkien kautta, mikä helpottaa lukijaa ymmärtämään väestönmuutosten mittakaavan sekä sen, miten naurettavia monet maahanmuutosta suomalaisille esitetyt väitteet ovat.

Suomen Perusta ylläpitää kuntaluvut.fi ja [lähiöluvut.fi](https://lahiöluvut.fi) -tietokantoja, jotka kertovat maahanmuuton paikallisista avainluvusta ja väestönmuutosten etenemisestä ruohonjuuritasolla. Ajatuspaja on julkaissut näiden lisäksi [väestökello.fi](https://vaestokello.fi)-sivuston, jossa seurataan maahanmuuttajataustaisen väestön määrän kasvua koko maassa sekä sitä, millaista vauhtia vieraskielisen väestön osuus nousee eri kaupungeissa.

Suomen Perusta toivoo, että tämä julkaisu ja edellä mainitut tietokannat lisäävät tietoutta maahanmuuton aiheuttamien väestönmuutosten nopeudesta, niiden vaikutuksista ja tilanteen vakavuudesta.

Helsingissä 7.10.2024

Simo Grönroos

toiminnanjohtaja

Suomen Perusta -ajatuspaja

VAIETTU SIIRTOLAISKRIISI

”Suomi tarvitsee osaajia!”

”Emme selviä ilman maahanmuuttajia!”

”Suomeen on niin vaikea muuttaa!”

Suomi, Eurooppa ja länsimaat ovat ennennäkemättömän suurten muuttoliikkeiden kohteena. Tämä tosiasia saattaa kuitenkin jäädä monelta kansalaiselta huomaamatta, sillä maahanmuutosta käytävä julkinen keskustelu on keskittynyt päinvastoin luomaan kuvaa siitä, että Suomen suurin ongelma olisi se, että tänne ei tule riittävästi maahanmuuttajia.

Suomi oli 1980-luvulle asti maa, josta muutti enemmän ihmisiä pois, kuin tänne tuli maahanmuuttajia. Maahanmuutto Suomeen alkoi käytännössä 1980–1990-lukujen taitteessa, jolloin inkeriläiset paluumuuttajat toimivat etujoukkona neuvostojärjestelmästä vapautuneista maista tulleelle maahanmuutolle, joka teki virolaisista ja venäläisistä suurimmat maahanmuuttajaryhmittä. Myös turvapaikkamaahanmuuton väylää käyttäneet somalit ja muut kauempaa tulevat muuttajat alkoivat tällöin enenevässä määrin löytää tiensä Suomeen.

Vuodet 2015–2016 muistetaan siirtolaiskriisin vuosina, jolloin maahan tuli kymmeniä tuhansia turvapaikanhakijoita ja maahanmuutto herätti tuolloin laajaa yhteiskunnallista keskustelua. Maahanmuuton määrät olivat kuitenkin kasvaneet jo koko 2000-luvun, ja vuosi 2014 oli tietyssä mielessä siirtolaiskriisiäkin oleellisempi merkkipaalu, sillä tuolloin 300 000 henkeen yltänyt maahanmuuttajataustaisen väestön määrä ylitti ruotsinkielisen

väestön määrän, mikä oli symbolinen merkki maahanmuuton merkityksen kasvusta. Kyseinen vuosi oli myös ensimmäinen vuosi, jolloin koko Suomen väestönkasvu perustui pelkästään maahanmuuttajataustaisen väestön määrän kasvuun.

2020-luvulla maahanmuuton määrät ovat kasvaneet räjähdysmäisesti, mutta asia ei ole saanut osakseen samanlaista huomiota verrattuna siirtolaiskriisiin, sillä muutto koostuu suurelta osin muista kuin turvapaikanhakijoista. Vuonna 2021 muuttajia oli 36 000, vuonna 2022 määrä oli noin 50 000 ja vuonna 2023 parinkymmenen tuhannen ukrainalaisen sotapakolaisen kirjautuminen pysyviksi maahanmuuttajiksi nosti lukeman jo yli 70 000 muuttajaan. Alkuvuoden 2024 lukemat näyttävät, että vuoden maahanmuuttojen kokonaismäärä näyttää nousevan taas noin 50 000 muuttajan suuruusluokkaan.

Osa vuosittain tulevista muuttajista on suomalaisia paluumuuttajia, ja Suomesta muuttaa myös pois sekä suomalaisia että ulkomaalaistaustaisia. Tämän lisäksi vieraskielisen väestön määrä lisääntyy täällä olevien maahanmuuttajien kantaväestöä korkeamman syntyvyyden kautta. Esimerkiksi vuonna 2022 kotimaisia kieliä puhuvien määrä väheni samaan aikaan 22 221 hengellä, kun vieraskielisten määrä taas kasvoi 37 950 hengellä.

Maahanmuuttajataustaisen väestön määrä on tätä nykyä jo noin 600 000 henkeä. Vaikka suurimmat yksittäiset maahanmuuttajaryhmät ovat edelleen venäläiset ja virolaiset, tulee valtaosa maahanmuuttajista Euroopan ulkopuolelta sekä maantieteellisesti että kulttuurisesti erittäin etäisistä maista – Suomen kolmanneksi yleisin vieras kieli on arabia, jota seuraavat englanti, somali, farsi ja kurdi.

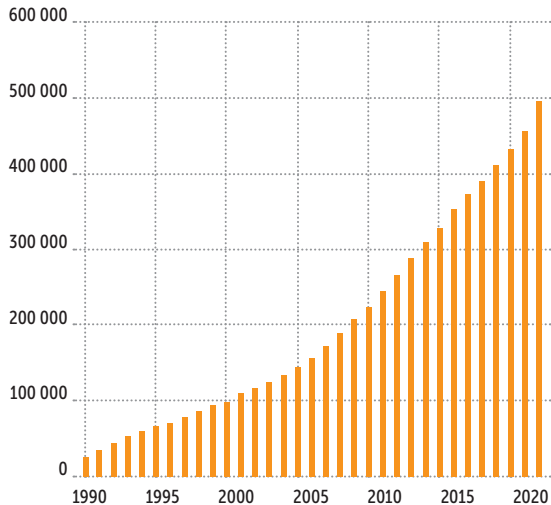
Suomessa syntyy tällä hetkellä vuodessa noin 40 000 lasta, mikä on pienempi määrä, kuin tänne muuttaa vuosittain ihmisiä. On siis helppo ymmärtää, että radikaaleja väestönmuutoksia ei

tällaisissa olosuhteissa tarvitse odottaa pitkään.

Systeemianalyysin emeritusdosentti Kyösti Tarvaisen laskelmien mukaan maahanmuuttajataustaisen väestön määrä nousee koko väestön keskuudessa yli 50 prosentin vuosisadan loppuun mennessä. Tarvaisen laskelmissaan käyttämät muutaman vuoden takaiset pohjaluvut kuvaavat tosin kasvun vauhdin liian maltilliseksi – kuten vuosien varrella tehdyt ennusteet ovat usein kuvanneet – ja suomalaisten syntyvyyden lasku ja viime vuosina jyrkästi noussut maahanmuutto tarkoittavat sitä, että väestönmuutos on todennäköisesti huomattavasti tätä nopeampaa.

Noin 50 000 hengen vuotuinen maahanmuutto tarkoittaa sitä, että miljoonan maahanmuuttajataustaisen raja tulee ylittymään jo noin kymmenessä vuodessa – ottamatta tällöin edes huomioon

Tilastokeskuksen kuva havainnollistaa vieraskielisten määrän nopeaa kasvua vuosina 1990–2022:

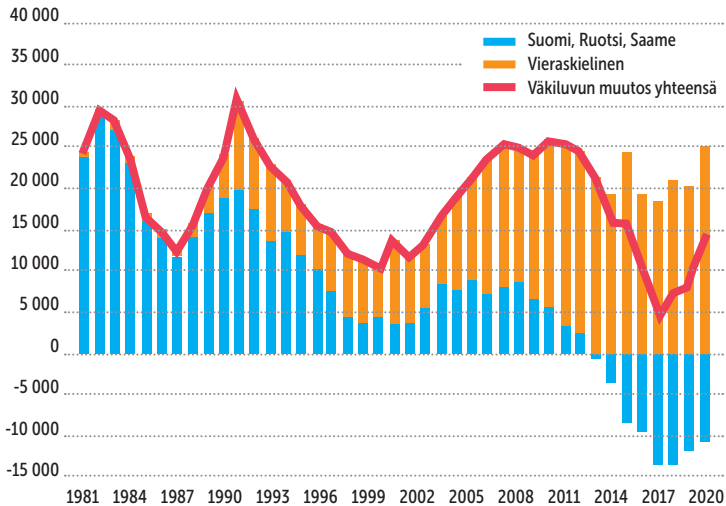

maahanmuuttajataustaisen väestön kantaväestöä korkeampaa syntyvyyttä.

Jos katsotaan Euroopan ulkopuolelle, niin yksin Afrikan väestö on kasvamassa 1,5 miljardista 2,5 miljardiin seuraavan neljännesvuosisadan aikana. Halukkaita tulijoita on siis Euroopan näkökulmasta käytännössä loputon määrä, joten tulijavirta ei lopu, ellei sille laiteta rajoja poliittisin päätöksin.

Vaikka media, poliitikot ja elinkeinoelämän lobbarit yrittävät luoda kuvaa siitä, että Suomen ongelma olisi liian vähäinen maahanmuutto, tosiasia on se, että Suomeen muuttaa ihmisiä enemmän kuin koskaan ja tämä muuttaa maamme väestöpohjaa nopealla vauhdilla.

Väkiluvun muutos äidinkielen mukaan 1981–2021

MONIKULTTUURISEN SUOMEN KOELABORATORIO

Maahanmuuton aiheuttama väestönkasvu keskittyy erityisesti suuriin kaupunkeihin ja etenkin pääkaupunkiseudulle, jonka voidaankin nähdä olevan tietynlainen monikulttuurisen Suomen koelaboratorio.

Espoon kaupunginjohtaja Jukka Mäkelän usein toteama havainto siitä, miten ”väestönkasvu tarkoitti ennen kasvavia verotuloja, mutta nykyään taas verotuloja nopeammin kasvavaa palveluiden kysyntää”, vangitsee hyvin pääkaupunkiseudun väestönkasvun kokonaiskuvan – väestö kasvaa nopeasti, mutta kasvu perustuu lähes yksin maahanmuuttajataustaiseen väestöön, minä vaikutus julkiselle taloudelle on negatiivinen.

Maahanmuuttajataustaisen väestön määrä nousee pääkaupunkiseudulla sellaista vauhtia, että painettuun tekstiin laitettut lukemat jäävät nopeasti todellisuudesta jälkeen. Tällä hetkellä Helsingissä maahanmuuttajataustaisen väestön osuus on noin 20 %, ja Espoossa sekä Vantaalla määrä on jo noin 25 %. Helsingissä kasvu on ollut hitaampaa lähinnä siksi, että niemelle sijoittuvassa vanhassa kaupungissa ei ole uudisrakentamiselle yhtä paljon tilaa kuin tämän vasta puoli vuosisataa sitten kaupunkioikeudet saaneilla naapureilla.

Muista suurista kaupungeista maahanmuuttajataustaisen väestön osuus on Turussa 15 % ja Tampereella 10 %. Pienimmissä kaupungeissa ja kunnissa maahanmuuttajien osuus on vielä varsin pientä.

Maahanmuuttajataustaisen väestön nopeaan kasvuun antaa hyvin perspektiiviä se, että kun siirtokarjalaisia asutettiin jatkosodan jälkeen eri puolille Suomea, kirjattiin asutuslakiin, että siirtoväen asuttaminen ei saanut muuttaa ruotsinkielisen alueen kielellistä väestöpohjaa yli kahdella prosenttiyksiköllä, sillä ruotsinkielisten alueiden identiteettiä haluttiin suojella.

Tällä hetkellä kaupunkien kuten Espoon ja Vantaan kielellinen väestöpohja muuttuu vieraskielisen väestön kasvun myötä 1–2 prosenttiyksikön vauhtia vuodesta toiseen. Julkisessa keskustelussa ei ole silti puhuttakaan siitä, mitä tämä väestöpohjan muutos tarkoittaa suomalaisten turvallisuudelle, yhteiskunnassa vallitsevalle sosiaaliselle pääomalle, suomalaisten identiteetille tai mitä merkitystä ylipäätään on sillä, että kantaväestö on jäämässä aluealueelta vähemmistöksi omissa maassaan.

Pääkaupunkiseudun kaupunkien maahanmuuttajataustaisen väestön 20–25 % liikkuvat osuudet tarkoittavat lisäksi sitä, että alueellisesti maahanmuuttajien määrä on joissain asuinalueilla jo noin puolet väestöstä. Esimerkiksi Espoon Suvelassa, Vantaan Havukoskella tai Helsingin Rastilassa ollaan tässä tilanteessa.

Maahanmuuton aiheuttamat väestönmuutokset ovat erityisen nopeita nuoremmissa ikäluokissa, sillä monilla maahanmuuttajaryhmillä on keskimäärin kantaväestöä enemmän lapsia. Pääkaupunkiseudun koulujen tarkasteleminen antaakin karun kuvan siitä, miltä alueen väestöpohja näyttää tulevaisuudessa: pääkaupunkiseudulla on jo toistakymmentä koulua, joissa maahanmuuttajataustainen väestö on enemmistönä ja viitisenkymmentä koulua, joissa jo kolmannes tai lähes puolet oppilaista on maahanmuuttajataustaisia.

Suomen Perustan lähiöluvut.fi-tietokannasta ja Ylen Koulukoneesta löytyvät tiedot kertovat varsin selvästi sen, miten kehitys etenee eri kaupunginosissa ja ikäluokissa.

Onko väestön vaihtuminen "rakentava uudistus"?

Maahanmuuton aiheuttamien väestönmuutosten todetaan usein olevan merkityksettömiä: monimuotoistumisen esitetään olevan pelkästään positiivinen asia, tai niistä puhuminen kuitataan salaliittoteorianä. Sosialidemokraattien valtuutettu Martti Hellström kiteytti Espoon valtuustossa marraskuussa 2016 käydyssä keskustelussa hyvin sen, miten nykyinen väestökehitys rinnastuu historiassa tapahtuviin muutoksiin, vaikka näkikin asian positiivisena kehityksenä.

"Meillä vaihtuu kuulkaa Espoon naamanväri tässä seuraavan kolmenkymmenen vuoden kuluessa, ja meidän valkonaamojen voisi olisi viisasta ruveta valmistautumaan siihen niin, että se on rakentava, yhtä hyvä uudistus kuin aikoinaan vasarakirveskansan tulo."

*Martti Hellström
Kaupunginvaltuutettu
SDP*

Väestönmuutokset ovat pääkaupunkiseudulla jo pitkällä. Vallitsevan kehityksen jatkuessa puhutaan korkeintaan muutamasta vuosikymmenestä, jonka aikana maahanmuuttajataustainen väestö nousee enemmistöksi alueella. Vähemmistöksi jääminen ei kuitenkaan ole yleensä historian saatossa ollut kantaväestön kannalta "rakentava uudistus" vaan päinvastoin katastrofi.

INTEGRAATIO VAI KOLONISAATIO?

Maahanmuuton aiheuttamat väestörakenteen muutokset yritetään toisinaan kuitata merkityksettömiksi toteamalla, että maahanmuuttajat integroituvat ajan myötä ja sulautuvat siten muuhun väestöön. Asia ei kuitenkaan ole valitettavasti näin yksinkertainen.

Maahanmuuttajien integroituminen riippuu maahanmuuttajan taustasta, maahanmuuton määrästä ja osaltaan vastaanottavan yhteiskunnan toiminnasta.

Pieni määrä läheisesti kulttuuripiiristä tulevia muuttajia sopeutuu helpommin kuin iso määrä vieraampaa kulttuuria edustavia muuttajia. Assimilaatioon ja työntekoon ohjaava maahanmuuttopolitiikka helpottavat muuttajien sulautumista paremmin kuin monikulttuurisuuteen ja sosiaalipalveluihin panostava politiikka, mutta lopputulos ei ole tällöinkään mitenkään itsestään selvää.

Vaikka integroitumisen merkkeinä pidetään usein työllistymistä ja paikallisen kielen oppimista, eivät nämä kuitenkaan kerro mitään siitä, edustaako muuttaja edelleen lähtömaansa kulttuuria ja arvoja, eikä siitä, mikä hänen identiteetinsä on. Voimme nähdä esimerkiksi maahanmuuttajataustaisia vaikuttajia, jotka ovat asuneet ikänsä Suomessa, puhuvat täydellistä suomea ja käyvät töissä, mutta ovat ensisijaiselta identiteetiltään tietyn maahanmuuttajaryhmän edustajia ja keskittyvät edistämään lähinnä maahanmuuttajien asioita.

Asiaa on helppo hahmottaa, vaikka miettimällä sitä, miten ulkomailla muuttanut suomalainen on yleensä identiteetiltään yhä

suomalainen, vaikka olisi asunut jossain maassa kymmeniäkin vuosia. Monikulttuurisissa tilanteissa ihmisille syntyy toki päällekkäisiä identiteettejä, mutta identiteetti, johon on kasvettu ja johon henkilöllä on vahvat siteet, pysyy tiukassa. Suomeen muuttaneen maahanmuuttajan kutsuminen "uussuomalaiseksi" vastaakin usein yhtä vähän maahanmuuttajan identiteettiä kuin Fuengirollassa tai Teneriffalla vuosia asuneen suomalaisen kutsuminen espanjalaiseksi.

Suomeen kohdistuvan maahanmuuton volyymit ja tulijoiden kulttuurien erilaisuus ovat kaukana sellaisesta tilanteesta, että tulijat sulautuisivat suomalaiseen yhteiskuntaan. Maahanmuuttajien omat yhteisöt, omat ravintolat, omat vaatealiikheet ja omat ruoka-kaupat osoittavat muuttajien tuovan omat yhteiskuntansa suomalaisen yhteiskunnan sisälle. Krikettiä ajan kuluksena pelanneen siirtomaa-ajan Intiassa asuneen englantilaisen tuskin ajateltiin olevan intialainen – ja krikettiä pääkaupunkiseudulla intialaisessa maahanmuuttajaporukassa pelaava intialainen on yhtä suurella todennäköisyydellä identiteetiltään Suomessa asuva intialainen eikä "uussuomalainen".

Saamelaisten keskuudessa on käyty vuosikymmenet keskustelua siitä, kuka on "oikea saamelainen" – eli sellainen henkilö, jolle voidaan antaa äänioikeus saamelaiskäräjävaaleissa. Liian väljiä perusteita pidetään uhkana saamelaisten itsemääräämisoikeudelle. Esimerkiksi Amnesty International on perustellut vaatimusta saamelaiskäräjälain uudistamisesta sillä, että saamelaisten kieltä ja kulttuuria koskevan itsehallinnon suhteen on välttämätöntä, että saamelaiset saavat itse määrittellä, ketkä saavat äänioikeuden saamelaiskäräjävaaleissa.

Moni siis ajattelee, että saamelaiseksi pitäisi laskea ainoastaan henkilö, jolla on vuosisatainen saamelaistausta. Myös tätä vasten on helppo ymmärtää, kuinka vaikea kysymys maahanmuuttajan

sulautuminen suomalaiseen yhteiskuntaan on, jos vertailuna sukupolvia saamelaisalueilla asuneiden niin sanottujen "metsäsäämelaisten" saamelaisuus herättää edelleen näin jyrkkiä mielipiteitä puolesta ja vastaan.

Maahanmuuttajien integraatioon ja monikulttuurisuuteen liittyvissä ongelmissa on usein pohjimmiltaan kyse samanlaisista ongelmista, joita kutsutaan maailmalla etnisiksi konflikteiksi. Kyseisiä ongelmia pyritään kuitenkin ratkaisemaan länsimaissa toimilla, jotka vaikuttaisivat täysin naurettavilta, mikäli niitä yritettäisiin käyttää muualla maailmassa. Jos maahanmuuttajien integraatio ratkeaisi "panostamalla riittävästi kotouttamiseen" ja "rasminvastaisin kampanjoin", niin voikin kysyä, että onko tällaisilla toimenpiteillä saatu jossain päin maailmaa tuloksia aikaan?

Miksi palestiinalaisten ja juutalaisten vihanpitoa ei olla saatu ratkaistua tähän päivään mennessä molempien osapuolten "rasminvastaisella julistuksella", jonka jälkeen molemmat ryhmät eläisivät harmonisesti samassa valtiossa? Tai miksi kurdeja ja turkkilaisia ei ole saatu lopettamaan vihanpitoaan panostamalla riittävästi "ekstremismin vastaiseen toimintaan"? Miksi taas Jugoslavian sisällissota ei ratkennut sillä, että kaikki osapuolet olisivat "sanoutuneet irti syrjinnästä", vaan tarvittiin monikulttuurisen maan jakaminen etnisiin valtioihin?

Toimilla, joilla monikulttuurisuuden ja maahanmuuttajien integraation ongelmia pyritään vastustamaan Suomessa ja länsimaissa, ei ehkä kuitenkaan ole potentiaalia tulla merkittäviksi vientituotteiksi, joilla ratkaistaan maailmalla vallitsevia kriisejä. On siis aika myös herätä siitä harhaluulosta, että huonon maahanmuuttopolitiikan tuomia ongelmia saataisiin ratkaistua näillä kyseisillä toimilla, joiden tarjoaminen länsimaiden ulkopuolelle olevien etnisten ristiriitojen ratkaisuun olisi lähinnä julmaa pilaa.

Länsimaihin suuntautuva muuttoliike muistuttaakin Islam ja

Suomi -kirjan kirjoittaneen Tapio Holopaisen sanoin enemmän kolonisaatiota kuin maahanmuuttoa. Se ei tapahdu ase-in, kuten siirtomaa-ajan kolonisaatio, mutta tulijat yhtä lailla muodostavat assimilaation sijaan rinnakkaisyhteiskunnan – kuten siirtomaa-aikoina alusmaihiin muuttaneet eurooppalaiset – mikä on tyypillinen piirre maanosien välisessä muuttoliikkeessä.

Maahanmuuttajan integroituminen ei ole mahdotonta, jos kulttuuriset erot ovat pieniä ja määrät maltillisia. Suurten ja vierasta kulttuureista tulevien maahanmuuttajaryhmien integroiminen on taas pohjimmiltaan yhtä vaikea kysymys, kuin se, miten Lähi-idän kriisi saataisiin ratkaistua – jos eri etnisiä ja uskonnollisia ryhmiä ei saada siellä integroitua toimimaan yhdessä samassa valtiossa, niin miten asia voisi toimia täälläkään?

VÄESTÖNVAIHDOKSIA EILEN JA TÄNÄÄN

Jos halutaan vielä alleviivata maahanmuuttajien sopeutumiseen liittyvää problematiikkaa, niin voidaan pohtia vaikka sitä, että onko Amerikan ja Australian alkuperäiskansojen katkeruus jäämisestä vähemmistöksi ennen asuttamallaan mantereilla täysin turha. Eivätkö tulijat muka ole integroituneet ainakin taloudellisin mittarein mainiosti? Eivätkö toisilta mantereilta tulleet muuttajat ole rikastuttaneet intiaanien kulttuureja tuomalla mukanaan uusia tapoja, kieliä ja identiteettejä? Tai eikö Euroopasta Amerikkaan suuntautunut muuttoliike olekaan ollut alkuperäisväestön osalta "rakentava uudistus"?

Tosiasia on kuitenkin se, että ihmiskunnan historia on täynnä muuttoliikkeistä johtuneita väestönmuutoksia, jotka ovat harvoin olleet vähemmistöksi jääneen väestön osalta "rakentavia uudistuksia".

Rooman valtakunnan päättäneitä aikoja kutsutaan historiassa kansainvaellusten ajaksi, jolloin kansat kuten hunnit, gootit ja vandaalit etsivät uusia asuinalueita ja koko Euroopan väestö oli liikkeessä.

Yhdysvaltojen asukkaista intiaaneja on enää pari prosenttia eli viitisen miljoonaa ihmistä. Tämä on itse asiassa suunnilleen samoissa mittaluokissa liikkuva määrä, kuin mitä alueella on arvioitu asuneen ihmisiä Kolumbuksen löytäessä Amerikan. Olisiko siis perusteltua väittää, että mitään väestönvaihdosta ei ole tapahtunut, koska alkuperäisväestö ei ole kadonnut minnekään? Ehkäpä ei kuitenkaan, sillä tosiasia on, että väestöliikkeet ovat muuttaneet mantereiden väestöpohjaa niin radikaalisti, että siellä vielä muutama vuosisata sitten valtaväestönä olleen kansat ovat jääneet vähemmistöiksi.

Muuttoliikkeiden aiheuttamat väestönmuutokset eivät rajoitu vain kaukaiseen historiaan. Ei tarvitse mennä kuin Suomenlahden toiselle puolelle, niin löydämme esimerkin lähihistoriasta, jossa pieni kansa lähes katosi muuttoliikkeiden luomien väestönmuutosten myötä.

Neuvostovallan alla puoli vuosisataa eläneen Viron väestöpohja muuttui vauhdilla toisen maailmansodan jälkeisinä vuosikymmeninä, kun muualta Neuvostoliitosta Viroon suuntautunut muuttoliike sai venäläistämisen myötä virolaiset jäämään aluealueelta vähemmistöksi maassa.

Jos neuvostovalta ei olisi päättynyt vuonna 1991, niin lopputulokset veljeskansamme kohdalta olisi ollut karu.

Avoin kirje Suomen tasavallan kansalaisille (1982)

Maailmassa asuu satoja kansakuntia. Vuosisatojen mittaan ovat sellaiset erikoistunnusmerkit kuin kieli, kulttuuri ja tunne-elämän peruslaatu säilyneet. Ne pysyvät kansoina sen johdosta, että ne kieltäytyvät hylkäämästä kieltään ja perinteitään jonkin toisen kansakunnan kieleen ja perinteisiin. Voidaan varmuudella sanoa, että jokaisen kansan ehdoton enemmistö on kiinnostunut kansansa jatkuvasta olemassaolosta ja mahdollisuuksista elää omassa etnisessä ympäristössään.

Tämä koskee myös Viron kansaa. Virolaisten enemmistö haluaa elää omassa maassaan – Virossa – ja seurustella lähimmäistensä kanssa omalla – viron – kielellä, pitää kiinni perinteistään ja tavoistaan jotka vastaavat tunne-elämän virolaista peruslaatua, haluamatta omassa maassaan elää jatkuvassa traumassa sellaisen vieraan kansan läsnäolon vuoksi, joka ei tunne virolaisia perinteitä ja jonka esiintyminen on virolaisia alentavaa. Viron kansan toivomukset ei-

vät valitettavasti samastu niiden tavoitteiden kanssa, jotka Neuvostoliiton kommunistisen puolueen ohjelmassa on asetettu kaikkien Neuvostoliiton rajojen sisäpuolella asuvien kansojen sulattamiseksi yhdeksi ainoaksi neuvostokansaksi venäjän kieli yhteisenä kielellään ja pohjana venäläinen kulttuuri niin että jokainen kansakunta menettää identiteettinsä. Halventamatta venäjän kieltä ja venäläistä kulttuuria uskomme Suomen kansan ymmärtävän tällaista yritystä kohtaan osoittamamme kansallisen vastustuksen. On tuskin uskotavaa, että Suomen kansa suostuisi sulatettavaksi yhteen ruotsalaisen, venäläisen, intialaisen tai arabialaisen kulttuurin kanssa.

Viimeisten vuosikymmenien aikana on Viron kansan kehitys etnisenä ryhmänä kulkenut vaarallista tietä. Neuvostoliiton valtiollisen politiikan mukainen uusien yritysten perustaminen ja aikaisempien laajentaminen aiheuttaa vieraiden kieliryhmien (lähinnä venäjää puhuvien) virtauksen Viroon. Viron asukkaista oli 1934 88,2 % virolaisia, 1959 74,6 %, 1970 68,2 %, 1979 vironkielisten osuus Virossa oli vain 64,7 %. Viron pääkaupungissa Tallinnassa oli vuoden 1979 väestölaskennan mukaan 441 800 asukasta. Heistä 227 376 oli virolaisia. Samana vuonna oli virolaisten osuus Viron kuudessa suurimmassa kaupungissa seuraava: Tallinna 51,5 %, Kohtla-Järve 26,4 %, Narva 4,9 %, Sillamägi 4,3 %, Tartu 74,4 % ja Pärnu 74,1 %. On huomattava, että väestölaskennassa ei oteta lukuun Tallinnassa ja Viron muissa osissa asustavaa kansallisuudeltaan vierasta sotaväkeä. On jo monia virastoja (niiden joukossa koko Viron hallintotehtävistä vastaavia), joissa johto ei puhumiseen tai kirjoittamiseen käytä viron kieltä.

4.3.1982 laskettiin Tallinnan uuden tavarasataman peruskivi. Monissa juhlapuheissa ylistettiin tämän Itämeren suurimmaksi tarkoitettua sataman tärkeitä osaa Neuvostoliiton kaupan uranuurtajana. Ainoakaan juhlapuhuja ei ottanut puheeksi sataman merkitystä Viron kansalle ja sen tulevaisuudelle etnisenä ryhmänä. Arvioidaan tämän Itämeren suurimman sataman (lehdet vaikenevat näistä tiedoista)

antavan huoltotehtävineen noin 100 000 uutta työpaikkaa. Väistä-mättömästi tulee 90 % näistä työtöilaisuuksista täytettäväksi ulkomaalaisilla, joita Viroon tulee tai värvätään Neuvostoliiton muista osista. Kun perheenjäsenet lasketaan mukaan, merkitsee tavarasatama 150 000 – 200 000 uutta siirtolaista. Jos virolaisten osuus Tallinnassa tällä hetkellä on noin 50 %, se tulee laskemaan noin 35 prosenttiin, kun uusi satama otetaan käyttöön.

Neuvostolais-virolaiselle lehdistölle on tyypillistä, ettei yleensä puhuta mitään uuden sataman tarpeesta tai sen rakentamisen aiheuttamista seurauksista. Ei ole liioin kysytty Viron kansan mielipiteitä. Eräänä kauniina päivänä vain kävi selville, että näin oli "päätetty". Ja eihän kansalta voinut asiaa kysyä, sillä onhan itsestään selvää, ettei ainoakaan kansa äänestä oman tuhonsa puolesta.

Olemme ymmärtäneet, että myös suomalaiset yritykset ja työläiset osallistuvat sataman rakentamiseen. Olemme tietoisia vapaan Suomen vaikeasta poliittisesta ja taloudellisesta tilanteesta ja voimme tätä taustaa vastaan ymmärtää suomalaisten kiinnostuksen tilaustöihin Neuvostoliitossa. Mutta haluamme suomalaisten rakentajien, niin työläisten kuin yritysjohtajienkin, olevan tietoisia kaikista niistä näkökohdista, jotka tulevat olemaan tehtyjen sopimusten seurauksena.

Toivomme Viron ja Suomen kansojen, veljeskansojen, etsivän ja löytävän tilaisuuksia toistensa tukemiseen vaikeiden aikojen vallitessa. Mennyt aika ei ole kokoaan vailla sellaisia esimerkkejä.

Allekirjoittajat: Eva Ahonen, Heiki Ahonen, Rein Arjukese, Ülle Einasto, Ilse Heinsalu, Karin Inno, Urmas Inno, Lagle Parek, Arvo Pesti, Endel Ratas, Priit Silla, Enn Tarto, Erik Udman, Heiki Ahonen.

Lähde: Carl-Gustaf Lilius: Valta ja painajainen. Poliittisia esseitä, Alea-kirja 1988, s. 254-256

Jos palataan taas nykypäivään ja katsotaan muualle läntiseen ja pohjoiseen Eurooppaan, niin tilanne väestönkehityksen suhteen on vielä huolestuttavampi kuin Suomessa.

Tilastoinnin tarkkuus vaihtelee maiden välillä, mutta Der Bild -lehden hiljattain julkaisteman artikkelin mukaan Saksan koko väestöstä 28,7 prosenttia oli ulkomaalaistaustaisia vuonna 2022, ja alle 6-vuotiaista ulkomaalaistaustaisia on jo 41 prosenttia. Ranskassa luvut seuraavat samoja uria, ja 40 % alle neljävuotiaista on maahanmuuttajataustaisia. Ranskassa kolmanneksella maan alle 60-vuotiaasta väestöstä on maahanmuuttajatausta, mikäli otetaan mukaan myös maahanmuuttajien kolmas polvi.

Iso-Britanniassa ulkomailla syntyneiden osuus väestöstä on noin 15 %, mikä ei siis sisällä toisen ja kolmannen polven maahanmuuttajia. Maa ei ole ottanut ikinä vastaan niin paljon maahanmuuttajia kuin viime vuosina: Iso-Britanniaan tuli yksin vuonna 2023 kaikkiaan 1,2 miljoonaa muuttajaa, ja nettomaahanmuutto oli 685 000 henkeä.

Ruotsin maahanmuuttotilanne on monelle suomalaiselle tuttu. Väestönmuutosten osalta tilanteen vakavuutta riittää kenties kuvaamaan se, että ruotsalaisista koululaisista ainoastaan 54 % puhuu kotonaan ainoastaan ruotsia.

Väestönvaihdoksia on toki käynnissä myös Euroopan ulkopuolella. Esimerkiksi Kiinan miehittämää Tiibetia kiinalaistetaan vauhdilla edistämällä han-kiinalaisten maahanmuuttoa alueelle.

Maahanmuuton myötä tapahtuva Suomen – ja monen muun eurooppalaisen valtion – väestörakenteen muutos on nykyään nopeampaa kuin neuvostovalan aikana tapahtunut Viron venäläistäminen. Neuvostovalta kaatui viime hetkellä virolaisten näkökulmasta, ja kehitys pysähtyi.

Miten käy suomalaisten?

MIKSI VÄESTÖNVAIHDOSTA VÄITETÄÄN SALALIITTO- TEORIAKSI?

Väestönvaihto tai väestönvaihdos ei ole salaliittoteoria, vaan laajamittaisista muuttoliikkeistä seuraava ilmiö, kuten olemme voineet todeta edellä esitetyistä esimerkeistä. Näitä muuttoliikkeitä ja väestönvaihdoksia ovat historian kirjat täynnä.

Väestönvaihto on kuitenkin ilmeisesti niin pelottavan voimakas ja tarkka termi kyseisestä ilmiöstä, että laajamittaista maahanmuuttoa kannattavat tahot yrittävät leimata sen käyttäjät salaliittoteorioiden levittäjiksi. Leimaamisen kohteeksi joutuvat toki kaikki muutkin, jotka ovat huolestuneet kantaväestön jäämisestä vähemmistöksi.

Nämä leimaajat ovatkin luoneet väitteen, jonka mukaan väestönvaihdoksesta puhujat eivät puhu yksin väestöpohjan muutoksesta, vaan automaattisesti myös väittäisivät, että joku salaliitto haluaisi tietoisesti tehdä eurooppalaisista kantaväestöistä vähemmistöjä omissa maissaan.

Tämän silmänkääntötempun käyttö on älyllisesti yhtä epärehellistä kuin se, että ilmastopolitiikasta käytävä keskustelu pyrittäisiin tukahduttamaan väittämällä, että ilmastonmuutoksesta puhuminen on salaliittoteoria, sillä "eihän kukaan voi tosissaan uskoa, että joku salaliitto haluaisi tietoisesti lämmittää toimillaan maapallon ilmasto?"

Niinpä, ilmastonmuutoksesta puhujat eivät väitä ilmastonmuutoksen takana olevan tietoista salaliittoa, eivätkä näin väitä myöskään väestönvaihdoksesta huolestuneet ihmiset. Motiivina

väestönvaihdoksesta puhumisen väittämässä salaliittoteoriaksi onkin yksinkertaisesti se, että aihe pyritään näin lakaisemaan maton alle ilman keskustelua.

Entä sitten ranskalainen ”ääriajattelija” Renaud Camus, joka on tehnyt tunnetuksi koko väestönvaihdos-termin – hänhän uskoo salaliiton haluavan vaihtaa Euroopan väestön?

Itse asiassa ei usko. Ranskalainen kirjailija Renaud Camus uskoo kyllä väestönvaihdoksen olevan käynnissä, mutta päinvastoin kirjoittaa suorin sanoin, että ei usko mihinkään salaliittoon. Sen sijaan hän analysoi teoksissaan niitä syitä, miksi eri ryhmät kannattavat, kukin omista lähtökohdistaan, avointen rajojen maahanmuuttoa: kuka haluaa halpatyövoimaa, kuka kuluttajia ja kuka äänestäjiä.

Renaud Camus uskoo väestönvaihdokseen, mutta ei salaliittoihin

”Henkilökohtaisesti en ole koskaan uskonut, että joukko pahaa aikovia ihmisiä olisi kokoontunut jonain päivänä johonkin suureen ylelliseen johtohuoneeseen ja päättänyt vaihtaa Euroopan väestön halvempaan ja nopeammin kasvavaan.”

*Renaud Camus
You Will Not Replace Us!
Chez l'auteur 2018*

Maahanmuuttopolitiikka, joka johtaa suomalaisten jäämiseen alue alueelta vähemmistöksi omassa maassaan, ei siis ole mikään salaliitto. Se on puolueiden, etujärjestöjen ja median päivästä toi-

seen toistama julkinen tavoite, vaikka kyseisen tavoitteen ajajat eivät tuskin ole itsekään tulleet ajatelleeksi ajamansa politiikan vaikutusta suomalaisten poliittisille ja kulttuurisille oikeuksille tai maan väestörakenteelle.

Maahanmuuton aiheuttamista väestönvaihdoksista puhumisen torppaaminen kääntämällä keskustelu väitteisiin salaliitto-teorioista on siis vain tapa tukahduttaa keskustelu aiheesta, jota avointen ovien maahanmuuttoa kannattavat eivät halua käydä. Faktat eivät ole heidän puolellaan, ja totuus asiassa on liian järkyttävä.

TIE ENEMMISTÖSTÄ VÄHEMMISTÖKSI

Väestönmuutokset etenevät asteittain, ja maailma on täynnä monikulttuurisia ja monietnisiä valtioita, joissa väestönmuutokset ovat muuttaneet yhteiskuntia eriasteisesti.

Sosiaalisen pääoman heikentyminen

Jos suomalaisilta kysytään, että mikä suomalaisessa yhteiskunnassa on heille kaikkein rakkainta, niin vastaus todennäköisesti on turvallisuus ja se, että ihmisiin voi luottaa. Tämä suomalaisen yhteiskunnan erityispiirre on ensimmäisenä tullinjalla monikulttuurisuuden kasvaessa, kun yhteiskunnan väestöpohja alkaa muuttua maahanmuuton ollessa määrältään liian suurta ja tulijat liian vieraista kulttuureista.

Yhdysvaltalainen yhteiskuntatieteilijä Robert Putnam on tutkinut paljon yhteiskunnassa vallitsevaa luottamusta ja siihen vaikuttavia tekijöitä. Putnamin tutkimukset vahvistavat monikulttuurisuuden ja sosiaalisen pääoman negatiivisen suhteen: Mitä monietnisempi alue on, niin sitä vähemmän ihmiset muun muassa luottavat naapureihin ja yhteiskuntaan. Ihmiset antavat vähemmän rahaa hyväntekeväisyyteen ja osallistuvat vähemmän vapaaehtoistoimintaan ja viettävät puolestaan enemmän aikaa katsoen televisiota.

Maahanmuutto murentaa sosiaalisen pääoman

Suomessa siirtolaiskriisin aikaan vuonna 2015 vieraillut Putnam ennusti, kuinka maahanmuutto tulee vaikuttamaan Suomen tulevaisuuteen:

”Suomessa ja muissa maissa korkeaan sosiaalisen pääoman tasoon on osaltaan vaikuttanut väestön etninen samankaltaisuus ja matalat tuloerot. Mutta molemmat tulevat muuttumaan Suomessa seuraavan 30 vuoden aikana.”

Robert Putnam

Uusi Suomi 3.10.2015

Aiheesta on tehty runsaasti erilaisia tutkimuksia, ja monikulttuurisuudella ja monietnisyydellä on eri tutkimusten mukaan negatiivinen korrelaatio luottamukseen ja yhteisöllisyyteen. Oli sitten kyseessä afrikkalaisen kylän julkisen kaivon kunnossapidon taso, rintamakarkuruuden yleisyys Yhdysvaltojen sisällissodan eri yksiköissä tai ihmisten halukkuus maksaa veroja.

Etniset ja uskonnolliset ristiriidat

Etniset ja uskonnolliset konfliktit ovat sosiaalisen luottamuksen hajoamista seuraava monikulttuurisen yhteiskunnan vaihe. Monet Lähi-idän valtiot ovat varoittavia esimerkkejä siitä, millaisia ongelmia syntyy, jos yhteiskunnassa on jyrkkiä uskonnollisia ja kulttuurillisia jakolinjoja. Sunni- ja shiia-muslimien, kurdien ja arabien sekä palestiinalaisten ja juutalaisten ristiriidat ovatkin tehneet

alueesta yhden maailman epävakaimmista ja turvattomimmista.

Samat ongelmat ovat rantautuneet Eurooppaan muuttoliikkeen myötä. Sen seurauksena moni Euroopan valtio on alkanut muistuttaa Lähi-idän valtioita, joissa eri ryhmien välinen väkivalta, terrori-iskut ja etniset mellakat arkipäiväistyvät.

Etniset levottomuudet ovat arkipäivää niin Ranskan, Iso-Britannian kuin Ruotsin maahanmuuttajalähiöissä. Yhdysvalloissa vuonna 2020 George Floydin pidätyksen yhteydessä tapahtuneesta kuolemasta alkaneet Black Lives Matter -mellakat johtivat viime vuosikymmenten suurimpiin etnisiin levottomuuksiin valtameren toisella puolella. Länsimaiden ulkopuolella tapahtuvat etniset levottomuudet taas harvemmin edes kantautuvat eurooppalaisten korviin.

Kantaväestön edustajia kohtaan tapahtuu jatkuvasti eriasteisia terrori-iskuja eri puolilla Eurooppaa. Näihin lukeutuu muun muassa väkijoukkoon ajamisia joulutoreilla tai turistikohteissa, pommi- ja aseellisia iskuja tai äärimmäisissä tapauksissa papin kurkun leikkaaminen auki kesken jumalanpalveluksen. Yksin Saksassa vuosittain tapahtuvat kymmenet sattumanvaraiset katupuu-kotukset kertovat karua kieltään tilanteesta.

Lähi-Idästä ja Afrikasta kotoisin olevien maahanmuuttajien todennäköisyys syyllistyä seksuaalirikoksiin on kymmenestä kahteenkymmeneen kertaan yleisempää kantaväestöön verrattuna. Kantaväestön nuoret joutuvat jatkuvasti maahanmuuttajataustaisten katujengien ryöstöjen kohteeksi, joissa on etnisen profiiloinnin ja rasistisen nöyryyttämisen piirteitä.

Toisen polven maahanmuuttajan tekemän kolmen brittitytön murhaiskun jälkeen syttyneet maahanmuuttovastaiset mellakat Iso-Britanniassa kesällä 2024 olivat taas harvinainen merkki kantaväestön mitan tulemisesta täyteen ja purkautumisesta väkivaltaisesti.

Islamin ja maallistuneen länsimaisen yhteiskuntakäsityksen

väliset ristiriidat ovat myös yhteensovittamaton yhtälö. Yhdessä maailmankuvassa uskonto on asia, jota saa kritisoida siinä missä mitä muutakin yhteiskunnallista ilmiötä. Sitä vastoin toisessa maailmankuvassa taas uskonto on kaiken kritiikin ulkopuolella. Charlie Hebdo -lehteä vastaan vuonna 2015 tehty terrori-isku sekä tanskalaisissa lehdissä julkaistujen pilakuvien synnyttämät mellakat vuonna 2006 ovat tästä äärimmäisiä esimerkkejä. Myös esimerkiksi islamilaisiin kulttuureihin liittyvien erilaisten naisten asemaan liittyvien käsitysten ja länsimaisen ajattelumallin yhteensovittaminen ei ole helppoa.

Suuriksi kasvavat kulttuuriryhmät, joiden tavat ja arvot poikkeavat liiaksi vallitsevasta kulttuurista, muodostavat yhteiskunnan sisälle oman rinnakkaisyhteiskunnan. Kun nämä ryhmät kasvavat, riskiksi nousevat etniset konfliktit ja lopulta sisällissodat.

Suomalaisista maaton kansa?

Miksi kurdit ja palestiinalaiset haluavat oman valtion? Miksi juutalaisille ei riittänyt kansalaisyhteisönsä edistäminen vähemmistöinä muiden kansojen keskellä? Miksi suomalaiset halusivat itsenäistyä Venäjän vallan alta?

Ihmisillä on luontainen halu päättää omista asioistaan, ja kansallisvaltio on huomattu parhaaksi edunvalvontajärjestelmäksi ajamaan kansan etuja.

Moni skotti ei koe demokraattisten oikeuksiensa toteutuvan, koska hänen asioistaan päätetään Lontoon parlamentissa, jonne ovat kokoontuneet Englannista, Walesista, Pohjois-Irlannista ja Skotlannista valitut edustajat. Skotlannin itsenäisyyttä kannattaneet 45 % skoteista jäivät vielä niukasti vähemmistöksi vuoden 2014 kansanäänestyksessä alueen itsenäisyydestä. Pari vuotta myöhemmin vielä useampi britti näki saman ongelman Euroopan unionin suh-

teen, kun maa päätti vuonna 2016 pidetyn kansanäänestyksen jälkeen erota unionista ja ottaa itselleen vallan takaisin päättää omista asioistaan – "Take back control!", kuten britti sanoisi.

Ylikansalliset liittoumat voivat tuoda tiettyjä etuja, mutta kolikon toinen puoli on aina kansallisen päätäntävällän kaventu-minen. Laajamittainen maahanmuutto ja monikulttuurisuus johtavat samanlaisiin ongelmiin. Voidaan nimittäin yhtä lailla ymmärtää, että kantaväestön edustaja ei jossain vaiheessa enää koe demokraattisten oikeuksiensa toteutuvan, jos kantaväestö jää väestönmuutosten kautta vähemmistöksi. Vähemmistöksi, jolla ei ole tosiasiallista valtaa maan asioihin, kun asioista päättävät demokraattisia oikeuksiaan käyttävät kantaväestöä suuremmaksi muodostuneet muut väestöryhmät.

Toki kantaväestöllä on uudessakin tilanteessa demokraattiset oikeutensa ja todennäköisesti tuttu lippu ja muut kansalliset symbolit, mutta onko kansalla enää omaa kotimaata?

Voidaan vaikka leikkiä ajatuksella, että kurdivaltion puolesta taistelevaa kurdia tuskin paljoa lohduttaisi se, että Turkki toteaisi, että hyväksyy viimein kurdien oman valtion perustamisen ja korvauksena pitkään asiassa jarrumiehenä toimimisesta luovuttaa koko Turkin valtion kurdeille. Maan nimi muutettaisiin nyt Kurdistaniksi ja lippu vaihdetaan kurdien tunnusten mukaiseksi. Pinta-alan kannalta uudessa kurdien valtiossa ei siis ainakaan olisi valittamista, mutta 80 miljoonan turkkilaisen väestö tekisi ymmärrettävästi tyhjäksi ajatuksen siitä, että kurdeilla olisi mitään vaikutusta kyseisen valtion politiikkaan – eikä maa siis tosiallisesti olisi kurdien oma valtio.

Sana demokratia tarkoittaa kansanvaltaa, joten on siis ymmärrettävää, että kansanvalta toteutuu parhaiten siten, että valta on sellaisella ihmisryhmällä, joka kokee olevansa kansa eikä joukko kilpailevia kansoja.

Monikulttuurisuus ei ole rikkaus Lähi-idässä

”Ulkovaltojen vaatimus Syyrian yhtenäisenä pitämisestä ei edistä rauhaa vaan pitkittää sotaa. Koska eri väestöryhmillä ei ole luottamusta toisiinsa, ne yrittävät nujertaa toisensa. Käytännössä mikään taho ei tule voittamaan. Jos maan eri osien annettaisiin irtaantua toisistaan, niin kuin on käytännössä jo tapahtunut, kukin suurimmista muodostaisi oman alueensa. Riittävän itsenäisyytensä turvaamisen jälkeen ne voisivat olla valmiita myös yhteistyöhön osana löyhää liittovaltiota.”

*Husein Muhammed
Maailman Kuvalehti 12/2015*

Maattomuus aiheuttaa myös muunlaisia ongelmia, sillä ihmisillä on myös luontainen halu asua toisten samankaltaisten kanssa. Kantaväestö alkaa pakenemaan maahanmuuttajavaltaistuvilta alueilta siinä, missä maahanmuuttajat mielellään keskittyvät alueille, joissa on jo ennestään maahanmuuttajataustaisia ihmisiä. Tyypillistä on etenkin se, että lapsiperheet, joissa lapset lähestyvät kouluikää, valitsevat asuinalueen tarkkaan sen mukaan, millaiseen kouluun uskaltavat lapsensa laittaa. Maahanmuuttajataustaisen väestön osuus alueella on tässä usein oleellinen tekijä.

Väestönmuutosten edetessä väestön segregatiota tapahtuu niin kaupunkien sisällä kuin alueiden välillä. Alueiden väliset erot johtavat esimerkiksi muuttoon kaupungeista ympäryskuntiin, joissa maahanmuutto ei ole vielä niin edennyt.

Monikulttuurisen Vilnan sanottiin aikanaan olleen Liettuan pääkaupunki, mutta asujaimistoltaan liettualaisista koostuvan

Kaunasin taas liettualaisten pääkaupunki. Tämä on tätä menoa todennäköinen tulevaisuus myös Suomen suhteen: Helsinki on tällöin Suomen pääkaupunki, mutta suomalaisten pääkaupunki löytyy taas jostain maakuntakeskuksesta. Se voi olla kenties Kuopio tai Jyväskylä. Helsinkiä, Espoota ja Vantaata tullaan taas tulevaisuudessa kenties muistelemaan kuin menetettyä Viipuria.

Väestöryhmien alueellinen eriytyminen tulee jyrkentymään myös kaupunkien sisällä. Jo nyt erot esimerkiksi pääkaupunkiseudulla ovat suuria. Kun esimerkiksi Eirassa maahanmuuttajataustaisen väestön määrä ei ole viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana kasvanut merkittävästi, niin samaan aikaan se on noussut kymmeneen prosenttiin monilla Helsingin itäisillä asuinalueilla.

Maahanmuuton jatkuessa suomalaisväestö on enemmistö enää pienissä maaseutukunnissa ja tietyillä kaupunkien asuinalueilla. Paremmiin toimeentulevat asuvat kaupunkien turvallisemmissa alueilla, joissa kantaväestön osuus on suuri, mutta asumiseen ja turvallisuuteen liittyvät kustannukset ovat korkeat.

Ihminen viihtyy usein parhaiten oman kulttuurinsa parissa

Yliopisto-lehdessä 8/2023 haastatellun afgaanitaustaisen lääketieteen opiskelijan asenteet vangitsevat hyvin eetoksen, joka liittyy ihmisen usein kokemaan haluun asua ja elää samaan kulttuuripiiriin kuuluvien kanssa.

Afgaaniopiskelija muisteli artikkelissa lapsuuttaan toteamalla, kuinka: "Espoon keskuksen lähellä asui paljon maahanmuuttajia. Sellaisessa ympäristössä oli turvallista kasvaa".

Hänen mielestään kaikkialla ei kuitenkaan ole yhtä mukavaa

liikkua, mutta matkatessaan Afganistanissa tilanne on taas toinen: "Kun Alimy kävelee Suomessa kadulla, hän ei ajattele, että voi, kun kaikki muut ovat erilaisia. Mutta kun ympärillä olikin vain hänen itsensä näköisiä ihmisiä, se tuntui helpottavalta."

Myös monella maahanmuuttajalla oli hänen näkemyksensä mukaan halu asioida nimenomaan maahanmuuttajataustaisen lääkärin kanssa: "(...) maahanmuuttajapotilaiden hoitaminen tuntui palkitsevalta. - moni kysyi, että voinko tulla aina sinun luoksesi."

Suomalaisuus ei ole lähivuosisikymmeninä katoamassa minnekään, mutta se muuttuu yhdeksi monikulttuurisen valtion vähemmistö-kulttuuriksi. Suomi todennäköisesti säilyy myös monikielisen valtion yhtenä tärkeimmistä kielistä, mutta "pakkosuomen" opiskelemisen mielekkäisyys nousee varmasti jossain vaiheessa keskustelun aiheeksi. Suomenkielisten suosimat puolueet joutuvat taas puolustamaan suomalaisten oikeutta saada julkisia palveluita omalla kielellään. Jo nyt palvelun saaminen suomeksi yksityisissä palveluammateissa kuten ravintoloissa tai takseissa ei ole itsestäänselvyys, ja esimerkiksi ulkomaisten hoitajien lisääntyvä käyttö hoiva-alalla on tuomassa samaa ongelmaa jo nyt julkiselle puolelle.

Julkisilla paikoilla suomalaisuutta on tuolloin vaikea enää nähdä, mutta tietyt ajanvieteet varmasti kokoavat suomalaiset yhteen – oli kyse sitten kesäteatterista, pubivisasta tai pesäpallon katsomisesta. Suomalaisuus myös näkyy suomalaisten verkossa toimivana virtuaaliyhteisönä, jossa Facebook ja vastaavat alustat yhdistävät suomalaisia.

Vähemmistöksi joutuessaan suomalaiset ovat myös alttiita riikosten kohteina, joista merkittävä osa voi olla rasisestisesti motivoituneita. Jo nyt lisääntynyt ryöstörikollisuus ja katuväkivalta pitävät

sisällään elementtejä, joilla pyritään nöyryyttämään kantaväestöä. Suomalaisen heikentyvä väestöllinen asema mahdollisesti ruokkii tätä kehitystä. Suomalaiset tulevat todennäköisesti säilymään edelleen paremmin toimeentulevina kuin monet maahanmuuttajina tulleet. Tällöin suomalaisia syrjivä ja maahanmuuttajataus- taisia suosiva ”positiivinen erityiskohtelu” tulee todennäköisesti lisääntymään. Suomalaiset voivat siis joutua samaan asemaan, jossa keskimääräistä varakkaammat ja paremmin toimeen tulevat juutalaiset ovat olleet usein historian saatossa, ja kuulemaan syytöksiä siitä, että he ovat saaneet paremman yhteiskunnallisen asemansa ”riistämällä maahanmuuttajia”.

Monikulttuuristen valtioiden koossa pitäminen on vaatinut monissa maailman kolkissa autoritaarista hallintoa, jolla eri etnisiä ryhmiä sisältävät yhteiskunnat on pyritty estämään vajoamasta suoriin etnisiin konflikteihin. Monietniset valtiot, kuten Titon pitkään johtama kommunistinen Jugoslavia ja Saddam Husseinin Irak, ajautuivat sisällissotiin autoritaarisen hallinnon kaatuessa. Onko Suomen tulevaisuus taas se, että monikulttuurista yhteiskuntaa pyritään pitämään pystyssä vähentämällä kansalaisva- pauksia ja kiristämällä esimerkiksi vihapuhelainsäädäntöä?

Suomalaisia ei ole nopeasti uhkaamassa samanlainen suku- puutto kuin esimerkiksi suomensukuista liiviläisiä, joiden viimei- sen äidinkielenään liiviä puhuneen edustajan uutisoitiin kuolleen vuonna 2009. Suomalaisia ja suurta osaa eurooppalaisista kan- soista uhkaa kuitenkin Pohjois-Amerikan intiaanien kohtalo, jos- sa suomalaiset ovat enää alueellisesti enemmistönä maassa, jonka väestöstä enemmistö ei jaa sen kulttuuria, arvoja ja identiteettiä.

MIKSI MASSAMAAHANMUUTTOA EDISTETÄÄN?

Samaan aikaan kun maahanmuuton ongelmat tulevat päivä päivältä ilmeisemmiksi niin Suomessa kuin muualla Euroopassa, lisääntyvät julkisessa keskustelussa esitetyt vaatimukset maahanmuuton lisäämisestä entisestään. Miksi maahanmuuttoa sitten ajetaan, jos se lisää turvattomuutta, tuo enemmän julkisia menoja kuin kasvattaa verotuloja ja johtaa siihen, että suomalaiset jäävät alue alueelta vähemmistöksi perinteisillä kotiseuduillaan – ovatko suomalaiset tulleet hulluiksi?

Maahanmuuttoa ajetaan siksi, että vaikka suurin osa suomalaisista ei hyödy maahanmuutosta, niin siitä hyötyvät kuitenkin monet vaikutusvaltaiset eturyhmät, jotka ovat onnistuneet lobbamaan ajatuksen avoimista rajoista ja maahanmuuton tarpeellisuudesta yleiseksi totuudeksi.

Asiaan yhdistyy myös aatteellisia intohimoja, ja länsimaissa vuosikymmeniä vallinneessa taloudellisessa yltäkylläisyydessä syntynyt sinänsä hyvántahoinen ajatus siitä, että meillä olisi varaa auttaa kaikkia maailman ihmisiä. Tässä ajattelussa oman ja vieraan välillä ei ole eroa muuta kuin siinä mielessä, että eksoottinen ja erilainen asetetaan enneminkin kotimaisen edelle.

Toki löytyy myös pieni joukko pahoinvoivia ihmisiä, jotka haluavat itsetuhoisesti "kostaa" yhteiskunnalle edistämällä mahdollisimman haitallisia maahanmuuttokäytäntöjä, mutta tämän ryhmän koko ei liene erityisen suuri.

Elinkeinoelämä saa halpatyövoimaa ja kuluttajia

Elinkeinoelämää edustavat lobbausjärjestöt (Elinkeinoelämän keskusliitto, Keskuskauppakamari, Elinkeinoelämän valtuuskunta jne.) ovat kaikista aktiivisimpia avointen ovien maahanmuuton ajajia, ja tälle on ainakin kaksi pääsyytä.

Maahanmuutto on heille ensinnäkin oiva keino vähentää työvoimakustannuksia, sillä kolmannessa maailmassa on käytännössä loputon työvoimareservi, joka on valmis tekemään työn halvemmalla kuin suomalaiset. Näille tulijoille varsinaista palkkaa merkittävämpi asia on mahdollisuus päästä asumaan länsimaaan. Moni on valmis jopa maksamaan esimerkiksi etnisen ravintolan pitäjille kymmenen tuhannen euron ”kynnysrahan”, jonka hinnalla hän saa ostettua työpaikan ja siten pääsee Suomeen työluvalla. Työolot ovat heikot, mutta palkintona on mahdollisuus muuttaa Suomeen ja lopulta pääsy hyvinvointivaltion pysyväksi asukkaaksi, mukaan lukien Suomeen perheen yhdistetty puoliso.

Suomessa on satoja tuhansia työttömiä, ja teknologian kehittymisen myötä työpaikkoja katoaa koko ajan nopeaa vauhtia. Työtekijöitä löytyy siis kotimaasta kyllä alalle kuin alalle, kunhan työstä maksetaan riittävä palkka – markkinataloudessa mikään kun ei varsinaisesti lopu, mutta tarjonnan vähetessä hinta tietysti nousee. Ulkomaisen työvoiman maahantuonti onkin nimenomaan keino lisätä tätä työvoiman tarjontaa, ja pitää näin työn hinta matalana.

Toinen syy sille, miksi maahanmuuton lisääminen on jo vuosia ollut elinkeinoelämälle esimerkiksi verotuksen keventämistä ja sääntelyn karsimista tärkeämpi tavoite, on se, että maahanmuutto on tapa luoda keinotekoista talouskasvua kasvattamalla kuluttajien määrää: mitä enemmän ihmisiä, niin sitä enemmän voidaan perustaa tehtaita, avata kauppoja ja myydä tuotteita.

Elinkeinoelämä ottaa siis hyödyt siitä, että väestönkasvu lisää tuotteiden, palveluiden ja asuntojen kysyntää. Suomalainen veronmaksaja kustantaa kuitenkin merkittävän osan tästä kysynnästä, sillä maahanmuuttaja on harvoin nettoveronmaksaja – eli maksaa enemmän veroja kuin käyttää julkisia palveluita. Maahanmuutosta onkin tullut helvetinkone, jonka avulla elinkeinoelämä voi rakentaa vaikka koko maan täyteen kerrostaloja, joihin riittää loputon määrä asukkaita Euroopan ulkopuolelta. Ja suomalainen veronmaksaja jää tämän kuvion maksumieheksi.

Alaston totuus ”ulkomaisten osaajien tarpeesta”

Maahanmuuttoa lobbaava elinkeinoelämä perustelee harvoin väitettyä tarvetta maahanmuutolle muuten kuin lähinnä hokemalla iskulauseita kuten, että ”Suomesta ei löydy tekijöitä”. Talousasian-tuntijoiden vannottaessa 23.4.2024 A-Studiossa taas kerran, että ”Suomi ei selviä ilman ulkomaisia osaajia”, lipsautti Elinkeinoelämän tutkimuslaitoksen tutkimusjohtaja Heli Koski todellisen syyn ulkomaisten osaajien tarpeeseen: Mitä enemmän Suomeen saadaan työperäistä maahanmuuttoa, sitä vähemmän on tarvetta kilpailu suomalaisista osaajista nostamalla palkkoja.

”Vaikka me saataisiin nostettua tutkimus- ja kehitysmenot vuoteen 2030 mennessä neljään prosenttiin bruttokansantuotteesta, niin ei se paljon ilahduta, jos meillä ei ole osaajia tekemässä sitä. Mitä tapahtuu, kun meillä on kilpailu osaajista: sehän tarkoittaa sitä, että tulee palkkapaineita, palkat nousevat. Osa niistä tutkimus- ja kehitysrahoista – tutkimuksesta ja kehityksestä suurin osa on palkkamenoja – se tarkoittaa sitä, että osa niistä lisääntyvistä

T&K panostuksista menee palkkoihin eikä suinkaan siihen, että liittäisiin innovaatiotoimintaa ja tähän ei ole tuottavuuskasvun kannalta paras. Me välttämättä tarvitaan lisää niitä ulkomaalaisia maahanmuuttajia."

Heli Koski

tutkimusjohtaja

Elinkeinoelämän tutkimuslaitoksen

Myös suomalaiset oppilaitokset ovat huomanneet elinkeinoelämän lailla Eurooppaan pyrkivien ihmisten potentiaalin asiakaina, sillä kehitysmaissa on käytännössä rajaton määrä ihmisiä, jotka ovat valmiit muuttamaan asumaan Suomen kaltaiseen länsimaahan mitä tahansa väylää käyttäen. Opiskelu onkin yksi nopeimmin viime aikoina kasvanut maahanmuuton osa-alue.

Oppilaitokset laajentavat jatkuvasti englanninkielisiä opintolinjoja, ja ammattikorkeakoulujen englanninkielisille linjoille hakee vuosittain jo kymmeniä tuhansia opiskelijoita Afrikasta ja Aasiasta. Oppilaitos saa oppilaat ja valtion tuet, opiskelija saa niimellisen lukukausimaksun hinnalla jalkansa oven väliin länsimaiseen hyvinvointivaltioon – ja veronmaksaja maksaa taas huvin sekä kärsii monikulttuurisuuden varjopuolista.

Sama juoni toistuu monella alalla. Ennen yritykset lähtivät valtaamaan markkinoita ulkomailta, mutta nykyään yritykset menevät liian usein siitä, mistä aita on matalin. Ne keskittyvät lobaamaan sen puolesta, että asiakkaat tuodaan Suomeen ja suomalaisten veronmaksajien annetaan hoitaa lasku.

Toki jos mennään historiassa vielä pitemmälle taaksepäin, niin myös siirtomaiden valloitusta on selitetty lähinnä pääomaa

hyödyttäneenä työvoiman ja raaka-aineiden voimatoimin tapahtuneena hankkimisena. Yritykset hyötyivät, mutta itse siirtomaavälloille jäi lähinnä maksajan rooli – joten tässäkin ei välttämättä ole mitään uutta auringon alla.

Vasemmistolle äänestäjiä

Vasemmiston luulisi olevan henkeen ja vereen ulkomaisen halpatyövoiman tuontia vastaan, sillä se sotii työntekijöiden etuja vastaan. Tästä huolimatta vasemmisto on elinkeinoelämän kanssa samassa rintamassa kannattamassa avointen rajojen maahanmuuttoa.

Vasemmiston motivaatio maahanmuuton kannattamiseen on myös kaksinainen. Yhtäältä kyse on inhorealitisesta valtaperilistä: vaikka maahanmuuttajat äänestävät usein varsin passiivisesti, niin he äänestävät enemmän vasemmistoa kuin oikeistoa. Vasemmisto siis tuo itselleen äänestäjiä.

Toisaalta maahanmuutto lisää yleisesti sellaisen väestön määrää, joka ei pärjää yhteiskunnassa ja tarvitsee erilaisia tukia ja turvaverkkoja – eli on oiva sosiaalivaltion asiakas, joiden määrän kasvulla voidaan pyrkiä perustelemaan vasemmistolaisen politiikan tarvetta. Maahanmuutto on lisäksi luonut kokonaan uuden kotouttamiseen liittyvän toimialan, joten myös taloudelliset edut houkuttelevat ”kotouttamisteollisuudessa” vahvasti mukavaa vasemmistoa kannattamaan avoimia rajoja.

Vasemmistossa osataan myös ottaa taloudellinen hyöty irti maahanmuuton tuomista mahdollisuuksista ainakin kiinteistöbisneksessä. Suomen suurimman kiinteistösijoitusyhtiö Kojamon omistajiin lukeutuvat useat ammattiliitot. Yhtiö myöntää varsin suoraan, että maahanmuutto mahdollistaa vuokrankorotukset.

Maahanmuutto tietää varmoja bisneksiä kiinteistösijoittajille

”Samaan aikaan kaupungistumisen jatkuminen ja vilkas maahanmuutto tukevat asuntojen kysyntää. Vuokrankorotusmahdollisuuksien nähdään paranevan loppuvuonna ja ensi vuonna.”

Kojamon uutiskirje, huhtikuu 2024.

Vaikka ulkomaisen halpatyövoiman tuonti heikentää ammattiyhdistysliikkeen neuvotteluvoimaa palkoista, ovat ammattiliitot nähneet paremmaksi lähteä kannattamaan maahanmuuton lisäämistä. Kolikon toinen puoli niiden kannalta on nimittäin se, että maahanmuutto kasvattaa matalapalkka-alojen työntekijöiden määrää – automatisaation ja palkkojen nostamisen sijaan. Työntekijöiden määrän kasvu puolestaan tarkoittaa liitoille mahdollisuutta kasvattaa jäsenkuntaansa.

Miksi kansan ääni ei kuulu maahanmuuttopolitiikassa?

Saksalais-ranskalainen televisiokanava Arte teetti keväällä 2024 koko Euroopan laajuisen kyselyn, jossa jokaisessa Euroopan unionin jäsenmaassa tiedusteltiin, mitä mieltä vastaajat olivat väitteestä: Ottaako maani vastaan liikaa maahanmuuttajia?

Joka ikisessä Euroopan maassa enemmistö vastaajista oli sitä mieltä, että maahanmuuttajia otetaan liikaa. Pienin lukema oli Unkarissa, jossa 54 % oli samaa mieltä. Suurin lukema oli puolestaan Kreikassa, jossa 90 % vastaajista oli väitteen kanssa samaa miel-

tä. Suomessa 62 % vastaajista näki Suomen vastaanottavan liikaa maahanmuuttoa.

Kansa on ylipäättään kautta länsimaiden kriittisempää maahanmuuttoa kohtaan kuin päättäjät, minkä osoittavat lukuisat vuosien varrella tehdyt kyselytutkimukset eurooppalaisten asenteista.

Esimerkiksi brittiläisen Chatham House -ajatuspajan vuonna 2017 tekemän tutkimuksen mukaan enemmistö kymmenessä EU-maassa tehdyn tutkimuksen vastaajista lopettaisi islamilaisista maista tulevan maahanmuuton kokonaan. Kyselyyn osallistuneista maista ainoastaan brittien ja espanjalaisten keskuudessa tulos jäi alle viiteenkymmeneen prosenttiin, ja näidenkin joukossa yli 40 % vastaajista oli kysytyyn ehdotuksen kanssa samaa mieltä. Ranskassa vuoden 2022 presidentinvaalien alla tehdyn kyselyn mukaan enemmistö ranskalaisista oli huolestunut väestönvaihdesta, jonka seurauksena valkoisia ja kristittyjä ranskalaisia todettiin uhkaavan maahanmuuton myötä sukupuutto.

Tästä huolimatta maahanmuutto on vain lisääntynyt vuosi vuodelta.

Ensimmäisenä syynä tähän voidaan tietenkin nähdä oikealta vasemmalle ulottuva propaganda siitä, että maahanmuuton lisääminen olisi välttämätöntä. Ihminen on laumaeläin, ja jos näyttää siltä, että kaikki muut ovat eri mieltä kuin itse – ja jos vielä monet arvostettuna pidetyt tahot kannattavat tätä kantaa – niin voi vaikuttaa turvalliselta pitää mielipiteet omana tietonaan. Näin siis siitä huolimatta, että näin ajattelevat voivat olla todellisuudessa enemmistönä.

Asiaa voidaan tarkastella vaikkapa parin tunnetun tutkimuksen kautta.

Yhdysvaltalainen psykologi Solomon Asch tutki 1950-luvun alussa ihmisen konformismia kokeella. Tässä kokeessa koehenki-

löille näytettiin kuvaa janasta, ja heitä pyydettiin sen jälkeen arvioimaan, että mikä kolmesta vaihtoehdosta esitti yhtä pitkää janaa. Tehtävä oli sinänsä naurettavan helppo, mutta kun koehenkilö asetettiin vastaamaan kysymykseen vasta sen jälkeen, kun joukko salaa kokeen järjestelyissä mukana olleita valekoehenkilöitä oli vastannut kysymykseen tahallaan väärin, niin oikein vastaaminen ei ollutkaan enää itsestään selvää varsinaisen koehenkilön kohdalla.

Tutkimuksen lopputulos oli se, että kaikkien koehenkilöiden vastauksista reilu kolmannes myötäili aiempia ilmeisen vääriä vastauksia, reilun kymmenen prosentin koehenkilöistä seurattessa lähes jokaisessa kysymyksessä joukkoa, ja kolmen neljänneksen vastatessa ainakin yhteen kysymykseen väärin. Vain neljännes koehenkilöistä piti päänsä ja vastasi edelleen järjestelmällisesti oikein välittämättä ryhmäpaineesta.

Niin ikään yhdysvaltalainen Stanley Milgram tutki taas 1960-luvulla ihmisen auktoriteettiä asettamalla koehenkilö asemaan, jossa tämä luuli toimivansa apulaisena kokeessa, jossa joutui antamaan koehenkilöille sähköshokkeja kokeen johtajan määräyksestä. Todellisuudessa sähköshokkien saaja oli kokeessa mukana ollut näyttelijä, ja kokeessa mitattiin sitä, kuinka pitkälle apulaisen paikalle asetettu koehenkilö oli valmis menemään kokeen johtajan tottelemisessa. Kokeen lopputulos oli se, että enemmistö koehenkilöistä oli valmis antamaan kuolettavan määrän sähköshokkeja, kunhan auktoriteettiasemassa ollut kokeenjohtaja näin käski.

Jos siis mediassa juuri kukaan ei vastusta avointen rajojen maahanmuuttopolitiikkaa ja näyttäviä tittelejä omaavat auktoriteetit poliitikoista etujärjestöjen edustajiin ja tutkijoihin hokevat päivästä toiseen, että maahanmuutto pelastaa Suomen siltä ja tältä vitsauskelta, niin tavalliseen kansalaiseen kohdistuva mielipide-

vaikutus voi olla hyvinkin tehokasta. Monelle syntyy tällöin kiusaus vaieta julkisissa yhteyksissä kriittisestä mielipiteestään maahanmuuttoa kohtaan ja moni saattaa jopa alkaa uskoa, että ei ehkä ole sittenkään ajatellut asiaa loppuun asti, kun lähes kukaan muu ei tunnu jakavan hänen ajatuksiaan ja niin moni ”tärkeä” ihminen on asiasta eri mieltä kuin hän.

Maahanmuuttoa voidaan kannattaa myös siitä syystä, että siitä on tullut tietynlainen statushyödyke. Maahanmuutosta hyötyvät etenkin ne, jotka ovat mukana saamassa voittoja maahanmuuton tuoman väestönkasvun tuomista bisnesmahdollisuuksista. Nämä ovat monesti myös ihmisiä, joilla on varaa valita asuinalueensa, jotka eivät ole riippuvaisia julkisten palveluiden toimivuudesta ja jotka eivät kilpaile maahanmuuttajien kanssa samoista työpaikoista.

Muutama vuosi sitten ilmestynyt norjalaisista pörssisijoittajista kertova tositapahtumista inspiraatiota saanut draamasarja EXIT antaa hyvän esimerkin siitä, miten maahanmuutto näyttäytyy yläluokan näkökulmasta. Sarjan päähenkilöille Adamille, Williamille, Henrikille ja Jepelle maahanmuutto tarkoittaakin filippiiniläisiä lastenhoitajia, puolalaisia remonttimiehiä ja itäeurooppalaisia prostituoituja.

Moni keskiluokkaan kuuluva voi myös haluta antaa itsestään sellaisen kuvan, että on hieman paremmassa yhteiskunnallisessa asemassa, kuin mihin hänen varallisuutensa antaa todellisuudessa myöten. Koska moni ylemmän luokan jäsen ei kärsi maahanmuuton ongelmista ja kenties jopa hyötyy siitä, niin keskiluokkaan kuuluvalla voi tulla kiusaus imitoida ylempiä luokkia kannattamalla avoimia rajoja. Näin voi viestiä kuuluvansa maahanmuutosta hyötyvään luokkaan. Näin toimivalle henkilölle on etenkin tärkeää välttää julkisesti vastustamasta maahanmuuttoa, sillä tämä osoittaisi kuulumista ”tavan rahvaaseen”, joka joutuu kantamaan

huolta siitä, toimivatko julkiset palvelut ja onko oman lapsen koulu turvallinen.

Kallis silinterihattu tai latinan osaaminen olivat vanhaan maailman aikaan yläluokan statussymboleja. Niillä osoitettiin, että henkilöllä oli varaa käyttää aikaa ja rahaa ulkoisesti turhalta vaikeuksiin asioihin. Nykyään maahanmuuton kritiikitön kannattaminen on samanlainen tapa osoittaa, että henkilö on taloudellisesti ja sosiaalisesti muiden yläpuolella.

Kun maahanmuutosta taloudellisesti ja poliittisesti hyötyvät vaikutusvaltaiset eturyhmät ja hyvää tarkoittavat, mutta naiivit maailmanparantajat pelaavat samaan maaliin maahanmuuton lisäämiseksi, niin syntyy vaikeasti voitettava yhdistelmä, jossa kyyninen oman edun tavoittelu naamioituu hyväntekemisen kaapuun.

VÄESTÖKELLO TIKITTÄÄ

Mikäli suomalaiset eivät halua jäädä siirtolaisvirtojen jalkoihin, niin tarvittavat toimenpiteet ovat sinänsä yksinkertaiset: Lopetetaan massamaahanmuutto Euroopan ulkopuolelta, poistetaan monikulttuuripolitiikka ja edistetään huonosti integroituneiden maahanmuuttajien paluumuuttoa.

Suomalaisten syntyvyyden edistäminen on myös tärkeä tekijä, mutta ei niin suoraviivaisesti toteutettavissa kuin maahanmuuttoon liittyvät toimenpiteet.

Suomalainen yhteiskunta tuntuu olevan hajoamassa siihen, että eri yhteiskunnan osat eivät keskity torjumaan massamaahanmuuton kaltaisia ulkoisia uhkia. Sen sijaan ne keskittyvät löytämään keinoja, miten jokainen saa hyödyttyä ilmiöstä kokonaisuuden kustannuksella.

Suurin muutos tarvittaisiin siis ajattelutavassa. Pääosaan tulisi laittaa tavallinen suomalainen loputtoman väestönkasvun varaan tulevaisuutensa rakentavien yritysten ja organisaatioiden sijaan.

Aika ei ole suomalaisten puolella. Historioitsija Teemu Keskisarja luonnehti joitain vuosia sitten, että ”Äidinkielemme, ominaispiirteemme ja kansantaloutemme tuhoutuvat. Ylikansallinen yhtenäiskulttuuri jyrää meitin – luultavasti jo tällä vuosisadalla”.

Tilanne näyttää huonolta, mutta vallitseva kehitys voidaan pysäyttää, sillä ihmiset haluavat muutosta. Halu muutokseen pitää vain saada kanavoitua poliittisiksi päätöksiksi.

Aikaa ei kuitenkaan ole loputtomasti, sillä väestökello käy.

Lähteitä ja kirjallisuutta:

Chatham House 7.2.2017: What Do Europeans Think About Muslim Immigration?

Collier, Paul: Exodus. Immigration and Multiculturalism in the 21th Century, Penguin Books 2013

Grönroos, Simo: Pelon lietsontaa vai tarkka tilannekuva?, Kanava 1/2024

Grönroos, Simo: Ketkä hyötyvät maahanmuutosta?, Suomen Perusta 2022

<https://www.suomenperusta.fi/julkaisu/ketka-hyotyvat-maahanmuutosta/>

Grönroos, Simo: Suomi ja Eurooppa kansainvaelluksen kohteena – pohdintaa muuttoliikkeen taloudellisista, sosiaalisista ja väestöllisistä vaikutuksista (teoksessa Siirtolaiskriisi), Suomen Perusta 2015

<https://www.suomenperusta.fi/julkaisu/siirtolaiskriisi/>

Grönroos, Simo & Hamilo, Marko: Maahanmuutto – kriitikon käsikirja, Suomen Perusta 2018

<https://www.suomenperusta.fi/julkaisu/maahanmuutto-kriitikon-kasikirja/>

Holopainen, Tapio: Islam ja Suomi, omakustanne 2016.

Kaufmann, Eric: Whiteshift. Populism, Immigration and the Future of White Majorities, Allen Lane 2018,

Maahanmuuttajat rikosten uhreina ja tekijöinä, Optula 2014.

Putnam, Robert: "E Pluribus Unum: Diversity and Community in the Twenty-first Century The 2006 Johan Skytte Prize Lecture." 137-174, Scandinavian Political Studies 30, no. 2 (June 2007).

Salminen, Samuli: Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous: Osa 1 – Toteutuneet julkisen talouden tulot ja menot, Suomen Perusta 2015.

Der Bild 20.9.2024: Wir sollen nicht mehr „Migrationshintergrund“ sagen

<https://www.bild.de/politik/inland/regierungs-plan-wir-sollen-nicht-mehr-migrationshintergrund-sagen-66ebed372fbaa92dea26ac21>

Expressen 28.5.2023: Experiment med invandring skapar svensk elitminoritet

<https://www.expressen.se/ledare/hanif-bali/experiment-med-invandring-ska-par-svensk-elitminoritet/>

Liberation 11.10.2022: Est-il vrai que 40 % des naissances sont «le fait de l’immigration extra-européenne» comme l’affirme Jordan Bardella ?

https://www.liberation.fr/checknews/est-il-vrai-que-40-des-naissances-sont-le-fait-de-lim-migration-extra-europeenne-comme-laffirme-jordan-bardella-20221011_ZSYT5AKTBVH-7PO6HNRXOZCK47Y/

kuntaluvut.fi

lähiöluvut.fi

väestökello.fi

Tilastokeskus

Maahanmuuttovirasto

SUOMEN PERUSTA

Suomen Perusta -ajatuspaja
Kansakoulukuja 3 B, 00100 HELSINKI
www.suomenperusta.fi